

Разговор около огнището

Това беше през една студена зимна вечер. Едри парцали сняг падаха безгласно върху поледената земя и по дърветата. В къщи, Тоби и Табита — кучето и котката — бяха клекнали на килима до печката, пред хубавия огън, и се разговаряха.

— Мисля, че ще имаме снежна буря, Тоби; какво ще кажеш ти? — рече Табита.

— Няма да бъде чудно.

— Дърветата мислят, че тая зима ще падне голям сняг. Те са, — говорят те самите, — твърде щастливи, че са загубили листята си, защото бедните стебла не биха могли да понесат такъв товар през време на снежните бури.

— Да, — рече Тоби, — те са щастливи сега, защото разбраха; но, есенес, те не искаха да изгубят своите хубави листа.

— Ние не си загубихме козината, — рече Табита. — Напротив, нашия кожух сега е по дебел от колкото през лятото.

— Разбира се нам трябва да ни бъде топло. Котките и кучетата, както и конете и кравите, си сменят винаги дрехата, щом настъпи зимата.

— И на пжките на дърветата е топличко сжшо. Те са завити в техните малки непропускащи вода сивокафяви и лжскави люспици така добре, че нито влагата, нито студа могат да проникнат вътре.

— Не зная дали и на птиците се умножават перата зимно време.

— О, разбира се! — рече тжй бжрже Табита, че Тоби започна да се смее.

— Наистина, ти знаеш всичко каквото става с птиците! Има ли добжр лов тия дни? — рече той.

— Не, нямах успех. Аз дебнах една тлжстичка червеношийка, която домува в брашляна, но тя е страшно хитра. Мисля, че е сжвсем сама. Чух да казва на врабците и на синигерите, че всичките й роднини са отпжгували на юг тая година. Не е лесно да уловиш птичка, Тоби. Ти трябва да ме